

Ponder

NUMMER 1 • NOVEMBER 1996

STICHTING TOT BEVORDERING
DER NOTARIELE WETENSCHAP

HALFJAARLIJKS MEDEDELINGENBLAD VAN DE STICHTING TOT BEVORDERING DER NOTARIELE WETENSCHAP.

LEZINGENCYCLUS:

Evaluatie lezingencyclus 1996

Aankondiging lezingencyclus 1997

UNIONRAPPORTEN:

R. Panhard:

Traitement des trusts dans

les pays de droit civil

UIT EIGEN COLLECTIE:

Een zilveren notaris-
cachet uit 1648

AANKONDIGING ARS NOTARIATUS:

A.J.M. Nuytinck:

Van huwelijksvermogensrecht
naar samenlevingsvermogens-
recht?

B.C.M. Waaijer:

De notaris,
een vertrouwenspersoon

L.C.A. Verstappen:

Rechtsopvolging onder
algemene titel

H.Th.M. Burgers:

Antilliaans en Nederlands
vennootschapsrecht

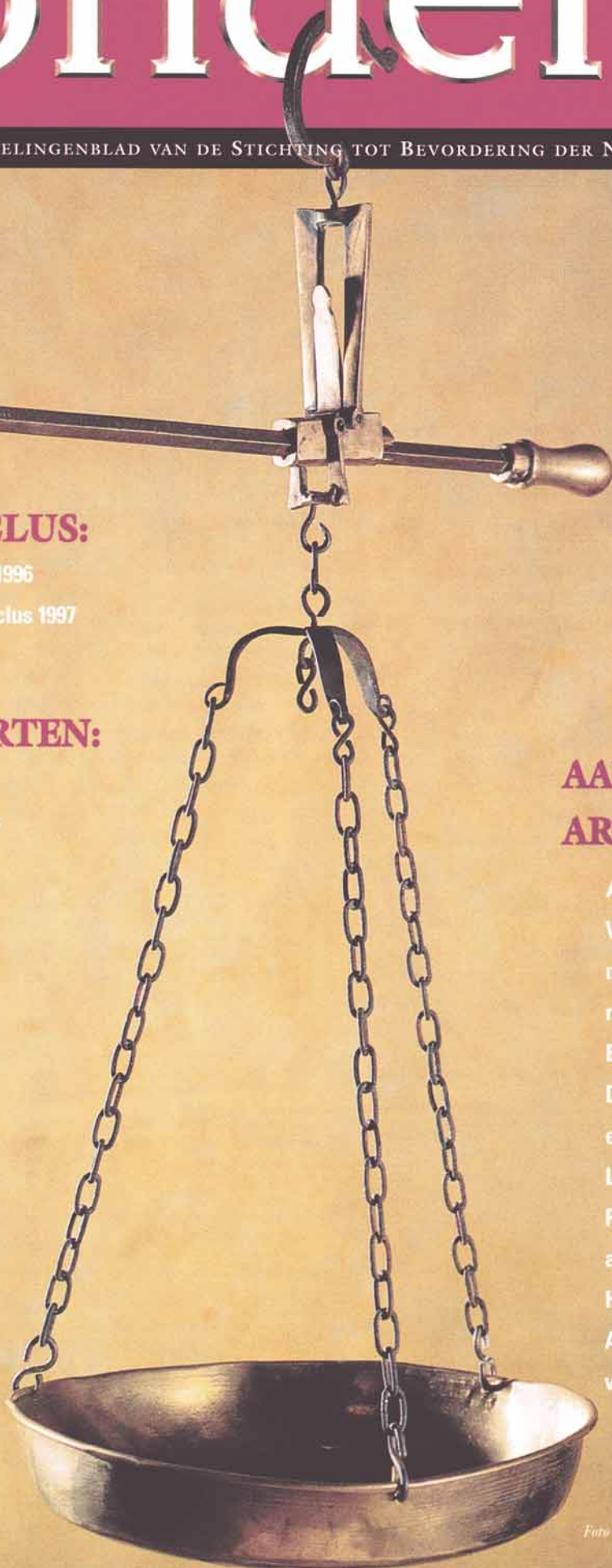
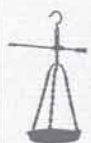

Foto Omslag M. Brinkgreve, Amsterdam

Omschrijvingen
van de Ponder uit
de Van Dale:

Ponder I:
unster, een soort van
evenaar met aan de ene
zijde een haak en aan
de andere een gewicht dat men af- en aan-
schuift, balans met ongelijke armen.

Ponder II:
lange paal of balk die, in de lengte over een
voer hooi, stro of koren wordt gelegd en aan
de voor- en achterkant met touwen wordt aan-
gehaald om de vrucht bijeen te houden.

Ponder III:
{-ff}, m. {-st}, (Zuidn.) mandje.

COLOFON

PONDER:

Halfjaarlijks mededelingenblad
van de Stichting tot Bevordering
der Notariële Wetenschap,
van Eeghenstraat 222,
1071 GM Amsterdam.
Telefoon: 020-6756479
Faxnummer: 020-6790358

REDACTEUREN:

W. Bosse
Elisabeth M. van der Marck
P.L. Nève
A.H.M. Santen
B.C.M. Waaijer

REDACTIE-SECRETARIS:

Inés M. van Gassel

LAY-OUT:

Bozell BK&P
Prof. J.H. Bavinklaan 5
1183 AT Amstelveen
Tel. 020-3472222

PRODUCTIE:

Studio René Bakker
Tel. 020-6719648

De publicatie van het eerste
nummer van de Ponder is mede
mogelijk gemaakt door Boekel
de Nerée Advocaten en Notarissen
te Amsterdam, Notaris mr E.P.M.
Jansen te Hellendoorn, het
Kadaster te Apeldoorn, Kluwer
Juridische Uitgevers te Deventer en
Uitgeverij Vermande B.V. te
Lelystad.

Aan dit nummer werkten mee:

W. Bosse
Kandidaat-notaris te Amstelveen
Gr. van der Burght
Hoogleraar Notarieel Recht aan de
Vrije Universiteit te Amsterdam
Inés M. van Gassel
Redactie-secretaris
P.H.M. Gerver
Voorzitter van de Notariële
Stichting, bijzonder hoogleraar
Notarieel Recht aan de Universiteit
van Amsterdam, notaris te
Amsterdam
Elisabeth M. van der Marck
Conservator van de Notariële
Stichting
A.A. van Velten
Bijzonder hoogleraar Onroerend
Goedrecht aan de Vrije Universiteit
te Amsterdam, notaris te
Amsterdam
E. Vellinga
Dud-notaris
B.C.M. Waaijer
Universitair docent Notarieel Recht
aan de Katholieke Universiteit
Nijmegen, kandidaat-notaris te
Amsterdam
L. Weyts
Hoogleraar Notarieel Recht aan
de Katholieke Universiteit Leuven,
notaris te Mechelen

TEN GELEIDE

AGENDA 1996

UIT EIGEN COLLECTIE

EVALUATIE LEZINGENCYCLUS 1996

AANKONDIGING LEZINGENCYCLUS 1997

VAN DIT EN DAT EN VAN ALLES WAT:

Over het protocolhouden in Friesland

RAADSEL

RECENSIE

B. Van der Goen: dagboek van een notaris

BOEKAANKONDIGINGEN

A.J.M. Nuytinck, Van huwelijksvermogensrecht
naar samenlevingsvermogensrecht?

B.C.M. Waaijer, De notaris, een vertrouwenspersoon

L.C.A. Verstappen, Rechtsopvolging onder algemene titel

H.Th.M. Burgers, Antilliaans en Nederlands Vennootschapsrecht

UNIONRAPPORTEN

R. Panhard, Traitement des trusts dans les pays de droit civil

VARIA

3 P.H.M. Gerver

4 E.M. van der Marck

5 I. van Gassel

6 E.M. van der Marck

7

8 E. Vellinga

9 Kronkel

9 A.A. van Velten

11 Gr. v.d. Burght

11 P.H.M. Gerver

12 B.C.M. Waaijer

12 W. Bosse

13 L. Weyts

14

Als ooit nog eens de geschiedenis van de Stichting tot Bevordering der Notariële Wetenschap wordt geschreven, zal een van de belangrijkste bronnen zijn de vanaf haar oprichting aan de donateurs gezonden "Halfjaarlijkse mededelingen", later opgevolgd door de "Jaarlijkse mededelingen".

In een niet altijd even flamboyante taal vond de lezer er wie in het bestuur was benoemd, wie het had verlaten (knallende ruzies, zo die er al waren, werden er overigens keurig in verzwegen), welke fraaie uitgaven er waren verschenen en hoe de donaties moesten worden voldaan.

Enige malen kwamen er catalogi uit, de eerste (anno 1963) gedrukt, in boekvorm, gevolgd door een groot aantal supplementen. Duizenden nieuwe aanwinsten zouden op deze wijze, zo was de verwachting van de toenmalige bestuurders, in ieder geval wat betreft titel, de donateurs onder ogen komen. De vraag leek gerechtvaardigd of de band met de donateurs niet op een andere wijze moest worden aangehaald. Het antwoord hoe dan wel ligt hier voor U: een - voorlopig nog - halfjaarlijks te verschijnen periodiek, met verslag van wat er in de van Eeghenstraat zoal is gebeurd, een overzicht van wat er zal gaan gebeuren, aankondigingen van uitgaven in de serie Ars Notariatus en door de Stichting verzorgde Unionrapporten, beschrijvingen van aanwinsten en al wat dies meer zij. Rijk geïllustreerd, vaak voorzien van een lichte noot.

Het bestuur hoopt van ganser harte dat ooit het moment komt dat de donateurs vol verlangen naar deze nieuwe mededelingen uitkijken. Ook als dit niet het geval is dan toch verwacht het bestuur dat deze uitgave de band tussen de donateurs en de Notariële Stichting zal verstevigen.

Als naam voor dit blad is gekozen voor Ponder, een soort weegschaal, ten teken van het evenwicht dat de notaris in zijn werkzaamheden dient te betrachten. Enige jaren geleden werd voor de Stichting door de Utrechtse kunstenaar Willem Noyons een balancerend object ontworpen, dat onder deze naam de donateurs werd aangeboden. Die ponder was een groot succes; moge ook deze Ponder eenzelfde weg begaan.

Het bestuur is mr Elisabeth M. van der Marck, Prof. mr A.H.M. Santen, Prof. mr P.L. Nève, mr B.C.M. Waaijer en mr W. Bosse bijzonder erkentelijk voor de inspanningen die zij zich hebben getroost om tot de start van deze uitgave te komen. Deze erkentelijkheid gaat ook uit naar drs. Inés van Gassel die zich bereid heeft verklaard als redactie-secretaris het blad te begeleiden. Niet onvermeld mag tenslotte blijven het reclamebureau Bozell BK&P dat voor de vormgeving tekende.

P.H.M. Gerver
Voorzitter

Ten geleide

Foto R. de Heer, Utrecht

Een greep uit de agenda

Het was een druk jaar, 1996. En het bracht ons een stapje dichterbij ons doel: van kapel tot landelijk notarishuis. Het eerste halfjaar stond vooral in het teken van onze eigen lezingencyclus. Donateurs uit het hele land kwamen ervoor naar Amsterdam. Een geslaagd experiment - zie elders in dit nummer - dat in 1997 een vervolg krijgt. Maar er gebeurde veel meer.

Onze vaste relaties maakten het hele jaar door gebruik van het gebouw. Zoals de Ring Amsterdam, die ons pand als haar thuishaven beschouwt en er afgelopen jaar vijf maal heeft vergaderd. Welkome gasten zijn het, zolang ze maar niet alle 314 tegelijk komen.

Foto M. Brouwers, Amsterdam

In samenwerking met de bureaus van het Juridisch PAO van de hoofdstedelijke universiteiten is onze lezingencyclus tot stand gekomen.

Daarnaast hebben deze universiteiten acht maal onze zaal voor hun eigen PAO gebruikt, onder meer voor de Actualiteitencyclus voor het Notariaat. Ook met de notariële studenten wordt de band steeds hechter. Onze voorzitter Prof. Gerver, bijzonder hoogleraar aan de UvA, heeft dit voorjaar werkgroepen in de kapel gegeven. Na afloop hebben alle studenten zich spontaan als donateur aangemeld. En Rolandinus Passeggeri, de notariële studentenvereniging van de UvA die op de Herengracht al bij ons vergaderde, waardeert onze nieuwe behuizing kennelijk ook. In maart heeft de vereniging hier haar lustrum gevierd met een forum over de aansprakelijkheid van de notaris. Voor de leden van V.I.V.A., de vergelijkbare vereniging van de VU, is de Stichting merkbaar beter bereikbaar en voor A la Minuut, het landelijk notarieel studentenperiodiek, fungeert Van Eeghenstraat 222 als postadres. Uit Groningen kwam er een delegatie van het notarieel studentendispuut Prof. mr H.J. Broekema op bezoek. Naast al deze regelmatig terugkerende bezoekers stonden er veel incidentele afspraken in de agenda.

Zo waren er vergaderingen van de Vereniging voor Arbeidsrecht, de Vereniging voor Burgerlijk Recht, de Redactie Vermogensrecht van Uitgeverij Kluwer en van de besturen van de Fundatie Bachiene en van de Stichting ten behoeve van Culturele en Maatschappelijke Beschikkingen.

Verder gaven veel donateurs gevolg aan de uitnodiging van de voorzitter het nieuwe gebouw te bezichtigen. Soms zelfs met een heel kantoor tegelijk. Zoals de notarissen en medewerkers van Kuhlmann & Hulshof uit Borne en ook die van Küppers & Dröge uit Delft. Voor die gelegenheden was er een speciale tentoonstelling ingericht van wiegedrukken, handschriften en curiosa.

En dan waren er ook nog onze buitenlandse gasten: 6 ambtenaren van het Ministerie van Justitie van Shanghai, Professor Talpis met 7 notariële studenten uit Canada en de scheidende voorzitter van de U.I.N.L., de Luxemburger André Schwachtgen.

Nieuw is dat sinds het najaar de vergaderingen van het Amsterdams Juridisch Genootschap "Notariële Vereniging" bij ons plaats vinden. Hoe verheugd zou onze oprichter, wijlen Prof. Pitlo, jarenlang voorzitter van de Stichting én de Vereniging, niet over deze verbintenis zijn geweest.

Elisabeth M. van der Marck

Uit eigen collectie

Een zilveren notaris-cachet uit 1648*

Eeuwen lang werden notarisakten voorzien van een zegel met het wapen of met een ander kenteken van de notaris. Deze lakafdrukken van notariszegels zijn in grote aantallen nog te vinden. Maar het instrument waarmee deze zegel werd gemaakt -het cachet- is niet meer als zodanig bekend omdat het cachet zelf meestal niet van een notariële aanduiding was voorzien.

Sinds 1965 heeft de Stichting een prachtig bewaard gebleven cachet in haar bezit. Het cachet heeft een inscriptie, waaruit blijkt dat deze gemaakt is ter gelegenheid van de ambtsaanvaarding van een notaris. Het is vervaardigd uit zilver en draagt geen merken, behalve het Nederlandse Belastingstempel "dolfijn in omtrek". Dit betekent dat het cachet tussen 1 augustus 1859 en 1 november 1893 in Amsterdam in de handel of op een veiling is gekomen. De keerzijde heeft een inscriptie met de naam van een notaris uit 1648, Jacob de Winter geheten. De voorzijde is eveneens gegraveerd met een heraldische voorstelling: een vogel zittend op een tak op de grond en een effen schildvoet; een helmteken: een dorre boom. Deze voorstelling vormt een verbinding met de wapens van 4 families de Winter uit de 17e eeuw, waaronder een van Notaris Jacob de Winter uit Amsterdam 1648.

De stempel uit 1648 is kennelijk vaak gebruikt, te oordelen naar de ruimte in het scharnier (zie foto), die groter is dan bij de meeste andere stempels van dit model. Een tweede bijzonderheid, is een zespuntige ster die gegraveerd is in de smalle rand ter hoogte van het helmteken. Een dergelijke ster bevindt zich reeds op het zilveren stadszegelstempel van Gouda uit 1460.

Bij de vervaardiging van het cachet zijn vermoedelijk drie personen betrokken geweest. Eerst de zilversmid die het cachet gemaakt heeft, maar geen stads- of meesterteken gebruikt heeft. Dit was in de 17e eeuw ook niet gebruikelijk. Het notariscachet heeft de vorm van een schepenzegel

en het maken ervan zal in 1648 niet meer dan twee à drie stuivers hebben gekost, exclusief het benodigde edele metaal en het graveren.

Ten tweede: de wapensnijder. Deze heeft de rand, de helm, de dekkleden en het schild met ponsen in het stempelvlak aangebracht en later met stekers bijgewerkt. De verfijnde uitvoering van de helm valt hierbij op.

Ten derde: de graveur. Deze heeft de wapenfiguren, het helmteken en de inscriptie aan de keerzijde geleverd.

Over de eigenaar van het cachet valt in het kort nog het volgende te zeggen: Jacob de Winter werd 10 mei 1626 gedoopt in de Oude Kerk te Amsterdam. Volgens het zogenaamde Ambtenboek werd Jacob de Winter op 11 november 1648 als notaris aangesteld; tegen de gewoonte in staat zijn overlijdensdatum hier niet vermeld. De aantekening "9 januari 1714 (quit)" bij zijn naam, zal betekenen dat hij op die datum uit zijn ambt gescheiden is.

Zijn protocol loopt echter tot en met het jaar 1709.

Twee maal trouwt Jacob de Winter. Uit deze huwelijken werden 9 kinderen geboren, allen gedoopt in de Nieuwe Kerk te Amsterdam. Zijn laatste woonadres was op de Oude Zijds Voorburgwal.

Inés van Gasselt

Dit notariscachet is het eerste voorwerp uit de collectie van de Stichting dat nader belicht is. In de volgende nummers van de Ponder zullen andere stukken uit de verzameling besproken worden.

*de gegevens over dit cachet werden ontleend aan een artikel van K.A. Citroen in het tijdschrift *Amstelodamum* 52e jaargang december 1965.

”Meesterlijk in zijn beperking”

Lezingencyclus 1996

Het was januari, de oostenwind blies tegen de glas-in-loodramen en buiten vroom het onbetamelijk toen in de 15 meter hoge kapel-ruimte de eerste lezing werd gehouden. Opmerkingen als: ”Prachtig, maar koud” en ”Koud, volgende keer geitenwollen sokken meenemen” waren nog mild. Sinds deze ijzige start bleef de vorst maar aanhouden.

Op korte termijn zat er niets anders op dan de zaal aan één stuk door dag en nacht te verwarmen. De meest welwillende deelnemers begrepen de goede bedoeling en meldten ”Gelukkig warmer dan de vorige keer” en ”Het tocht nog een beetje en het is een beetje koud”. Evaluatie bleek een probaat middel in de strijd tegen de kinderziekten van gebouw en lezingencyclus. Tot vervelens toe werden formulieren uitgereikt, 437 in totaal. De 202 reacties daarop waren regelmatig aanleiding tot ingrijpen. Er kwamen stuwings-ventilatoren in de nok van het gebouw, een verwarmingselement in het podium en vier grote extra radiatoren. Maar toen - en dat had toevallig niets te maken met het naderende voorjaar - hadden we het verwarmingsprobleem dan ook volledig onder controle. Toch blijft het moeilijk het iedereen naar de zin te maken.

In mei, bijvoorbeeld, heette het: ”De zon brandt erg”, maar ook ”Heel plezierig als de zon naar binnen schijnt”.

Inhoudelijk was het oordeel over de cyclus overwegend positief. Op de vraag ”Hoe heeft de lezing aan uw verwachtingen beantwoord?” reageerden 146 deelnemers met goed, 40 met redelijk en slechts 7 met matig.

Uit de antwoorden op de vraag ”Is uw vertrouwen met de besproken onderwerpen sterk toegenomen, toegenomen of gelijk gebleven?” bleek onze moeite gelukkig niet vergeefs te zijn geweest. Slechts 5,3% had absoluut niets opgestoken. De 12 sprekers kregen een goed cijfer. 161 Deelnemers vonden hun docent zéér goed en 150 goed. Daartegenover stond dat 27 toehoorders zich neutraal en 2 negatief betoonden. Van alle respondenten was in ieder geval 91,7% enthousiast over de sprekers.

Het tijdstip, ’s middags van twee tot vijf, werd 166 keer goed, 10 keer redelijk en 3 keer matig bevonden. Parkeer- of fileproblemen vormden het

grootste bezwaar. Daar wisten we niet zo goed raad mee, maar onze buurman, de Stadsdeelraad Zuid, heeft ons een handje geholpen door vanaf 1 mei in de hele buurt betaald parkeren in te voeren. Voor wie voldoende kleingeld heeft, is er nu meestal plaats.

De reacties op de vraag ”Wat spreekt u aan in de opzet van deze lezingencyclus?” leken verdacht veel op reclameteksten. Zelf hadden we het nooit zo durven zeggen:

- ”kort, krachtig, meesterlijk in zijn beperking”
- ”doelgericht, geen tijdverspilling aan lunches en borrels”
- ”uitstekende serie”
- ”korte lezingen, geen onnodige en overbodige franje”
- ”de prijs-kwaliteit-verhouding”
- ”kleine groep, eenvoudige opzet, duidelijke uitleg op hoog niveau”
- ”zakelijk en geen tijdverspilling met eindeloze pauzes”
- ”de besloten opzet in de kring van de Stichting”
- ”de veelheid en diversiteit van de onderwerpen”
- ”goede onderwerpen en inleiders, redelijke prijs”
- ”de gehele cyclus leent zich voor verdieping, continueren! een uitstekende formule”
- ”afwezigheid van een syllabus is eerder een voordeel dan een nadeel”
- ”goed niveau, geen franje”
- ”vakgericht”
- ”tijd, plaats, geen dure franje, koffie is goed”
- ”zó dient permanente educatie te geschieden!”

De mening over de organisatie luidde 53 keer uitstekend, 121 keer goed, 12 keer redelijk, 1 keer matig en 1 keer slecht.

De negatieve oordelen waren voor een deel gebaseerd op het ontbreken van syllabi. Maar dat was, zoals ook in de folder stond, juist een van de uitgangspunten van het programma. De respons op de cyclus was zó groot, dat er zelfs twee keer een lezing is herhaald. In totaal waren 145 deelnemers, van wie 50 nieuwe donateurs, goed voor 437 inschrijvingen.

Al met al, zo blijkt uit deze evaluatie, waren de deelnemers niet ontevreden. Hetzelfde geldt voor de organisatoren.

Steeds meer donateurs raken intensiever bij de Stichting betrokken, met als gevolg dat zij ook meer activiteiten kan ontplooiën en voor het eerst in een aantal jaren uit de rode cijfers is.

Elisabeth M. van der Marck

Foto P. van Leeuwen, Utrecht ▶

Aankondiging

Lezingencyclus 1997

Ook in 1997 organiseert de Stichting in samenwerking met het Post Academisch Onderwijs van de Universiteit van Amsterdam en de Vrije Universiteit alhier een lezingencyclus speciaal voor

haar donateurs. De beproefde uitgangspunten van afgelopen jaar: een inhoudelijk hoog niveau, géén franje, geen syllabi en - dus - een lage prijs blijven vanzelfsprekend gehanteerd.

Van januari tot en met juni 1997 vinden negen lezingen op woensdagmiddagen van twee tot vijf plaats in het eigen gebouw aan de Van Eeghenstraat.

Elke bijeenkomst komt in aanmerking voor één dagdeel door de KNB goedgekeurd onderwijs. Het programma van de lezingencyclus en nadere bijzonderheden over aanmelding en prijs treft u aan in de bijgevoegde brochure.

Raadsel

Toen ik eens op bezoek was bij Frits, de jonge notaris, ging tijdens ons gesprek de telefoon. Hij riep gewoon; "hallo", zoals dat hoort en werd toen, om voorshands onverklaarbare redenen, paars van ontroering.

"Nou, moet je eens horen", zei hij verontwaardigd tegen mij en hij gaf me de hoorn. Toen ik 'm tegen mijn oor drukte, hoorde ik een opgeruimde mannenstem die zei: "....., dat je de grootste zwendelaar bent, die ooit goedgelovige mensen in de waan heeft durven brengen dat ze met een notaris te doen hebben en dat je, dag in dag uit, geld verduistert, stukken vervalst en oude weduwvrouwtjes oplicht..."

Krak.

Frits had de stop er uitgetrokken. "Dat gaat nu al maanden zo", zei hij. "Telkens belt die vent me op, scheldt me uit voor alles wat lelijk is, beledigt me op de gruwelijkste manier, maakt me verdacht waar ik bij sta en alleen de hemel mag weten waarom. Ik heb geen flauw idee wie het is.

Mijn hersens heb ik afgepijngd, ik heb alle mensen die een wrok tegen me zouden kunnen koesteren, de revue laten passeren, maar al sla je me dood, de stem van die vent is me volledig onbekend. Maar nou heb ik er genoeg van. Ik ga naar de politie. Het moet ophouden".

"Gelijk heb je", vond ik. "Ik was niet zo verbaasd als hij, want als je bij de krant werkt, weet je nu eenmaal dat er een bepaald soort gekken bestaat, dat via de telefoon zo nu en dan moet spuien, wat er aan grijze modders in hen leeft.

Die visite bij Frits was drie maanden terug.

Gisteren zei mijn vrouw: "zeg, weet je dat Frits van zijn vrouw af is?" En ze vertelde hoe het kwam.

Om die hardnekkige opbeller te ontmaskeren was hij naar de politie gegaan.

Na lang praten hadden ze besloten om gedurende een maand, een bandrecorder in te centrale te zetten, die al zijn in- en uitgaande gesprekken zou vastleggen.

"Misschien kennen wij de stem", had de politie gezegd, "dat merken we dan wel als we de band terugluisteren".

In de gecontroleerde maand belde de grote onbekende wel vijf keer, zodat er, aan het eind van de kuur, heel wat studiemateriaal op de band stond. Frits nam een dag vrij en ging naar de PTT om een volle maand telefonische bedrijvigheid van zijn pand, in gezelschap van de politie te laten afdraaien.

"En bracht het iets aan het licht?" vroeg ik.

"Ja," antwoordde mijn vrouw, "hij kreeg een hele serie gesprekken te horen van zijn Annie met zijn vriend Henk. Tedere gesprekken.

Zo teder zelfs, dat ze nu van tafel en bed gescheiden zijn".

"En de grote onbekende?"

"Die is nog altijd groot en onbekend," zei ze.

"En hij belt trouwens elke week".

KRONKEL

van S. Carmiggelt

uit: *Parool*, 9 juni 1955

Recensie

'Dagboek van een notaris' Bob van der Goen. *De Kern*, Baarn, 1993, 124 pagina's ISBN 90 325-0424-X

Deze fraai uitgegeven en prachtig gedrukte, volgens de flaptekst "even verrassende als ongewone roman", is in veel opzichten merkwaardig. Uit de volledige - ietwat archaische - titel "Dagboek van een notaris of het schandaal van Mr Schuil, bezorgd en van een nawoord voorzien door Mr. Aegidius W. Klamp" blijkt reeds de ambivalentie van dit literaire debuut. Enerzijds behandelt de auteur een actueel fenomeen - de ondergang van een jurist door het meewerken aan zwart geld - praktijken - anderzijds is het verhaal gehuld in een 19de eeuws jasje. De hoofdpersoon, Mr Schuil, drijft in Amsterdam een marginaal notariaat, hoofdzakelijk dankzij de betrekkelijke werkklust van zijn tobberige kandidaat Klamp. Uit de beschrijving van dit kanfoor blijkt al dat de auteur - volgens de achterflap een advocaat die "van tijd tot tijd van zich doet spreken door geruchtmakende zaken" - weinig of niets van het notariaat weet. Kennelijk heeft hij een vooroorlogse roman over een provinciale, licht gestoorde notaris als leidraad genomen. Zo gebruikt hij verouderde benamingen voor de KNB en het WPNR (pag. 79, 91). Ook spreekt hij over een mij volstrekt onbekende notariële "ontslagcommissie" (pag. 91, 97, 112). Maar erger is dat de auteur geen notie heeft van de verplichte pensionering van een notaris op zijn 65ste. En daarmee staat het hele probleem tussen Schuil en diens eeuwige kandidaat Klamp op de tocht. Literair valt er eveneens weinig te genieten: H. van Son sprak in haar recensie in het *Advocatenblad* 1993, pag. 419, zelfs van "schrijvers afgrijselijk slechte Nederlands". De auteur formuleert inderdaad rommelig. En zijn hoofdpersoon komt ook niet erg uit de verf. De schrijver laat de kinderloze Schuil een fragmentarisch dagboek bijhouden voor zijn achterkleinzoon. Wat onontkoombaar tot de conclusie leidt dat deze notaris volstrekt getikt is. De kwestie waar het verhaal uiteindelijk om draait - oplichting d.m.v. gefingeerde, overigens nogal onwaarschijnlijke dubbele onroerend goedverkopen - komt beter naar voren. Maar met verbazing ziet de lezer Mr Schuil tenslotte ten onder gaan aan zijn betrokkenheid bij omvangrijke zwart geldpraktijken, waar nauwelijks van gerept is. Op pagina 58 worden weliswaar enkele onduidelijke stichtingen opgericht. En Mr Schuil krijgt voor sommige schimmige diensten betaald op een rekeningnummer in Zwitserland. Maar dat is dan ook alles. Niet alleen voor de plot - Schuils ondergang door ingrijpen van de FIOD - is dit van belang, maar vooral ook voor de op die betalingen gebaseerde, lusteloze verhouding met Schuils mätresse. Een slecht ogende net gescheiden vrouw (ofwel "z.g.v." = zwart geldvriendin). Overigens draagt deze relatie weinig bij aan het levensgeluk en de ontwikkeling van het gevoelsleven van de hoofdpersoon. Tot het eind toe een egocentrische gevoelloze sukkel. Hopelijk blijft deze roman schrijvers enige boek over het notariaat.

A.A. van Velten

Ars Notariatus

Op initiatief van de Stichting is de serie Ars Notariatus in 1952 van start gegaan en aanvankelijk in eigen beheer uitgegeven. Thans verzorgt Kluwer Juridische Uitgevers in samenwerking met de Stichting de serie. Onze donateurs kunnen via bijgesloten bestelstrook recent verschenen delen van de serie bestellen met een korting van 20% op de winkelprijs. Tevens kunt u via uw boekhandel of uitgeverij Kluwer een abonnement nemen op de gehele serie met dezelfde korting.

Prof. mr A.J.M. Nuytinck: Van huwelijksvermogensrecht naar samenlevingsvermogensrecht?

Amsterdam, Deventer 1996. Ars Notariatus LXX, 30 pag

Op 15 februari 1996 heeft collega Nuytinck als hoogleraar personen-, familie- en erfrecht aan de EUR zijn oratie uitgesproken. Op 28 juni jl. heeft hij zijn Nijmeegse gehouden. In 22 pagina's geeft Nuytinck een beschrijving (de lotgevallen) van Wetsvoorstel 23 761, betreffende de registratie van niet-huwelijkse samenlevingen.

Een gedetailleerd maar vlot geschreven overzicht: vanaf het Hoge Raad arrest van 19 oktober 1990, NJ 1992, 129 EAAL, waaruit we moesten leren dat voor personen van hetzelfde geslacht het huwelijk - in zijn huidige vorm - niet openstaat tot en met de notitie "Leefvormen in het familierecht" en het gewijzigd wetsvoorstel. Enige kanttekening. Uit het feit dat de wet de geregistreerde samenlevers een wettelijke gemeenschap geeft, meent Nuytinck te kunnen afleiden dat tussen niet-geregistreerden over gemeenschappelijk verkregen goederen een eenvoudige (niet-gebonden) gemeenschap zou bestaan. Deze a contrario redenering miskent volgens mij de doctrine en wetshistorie: titel 3.7 bevat geen gesloten systeem. Nuytinck kan zich grotendeels vinden in de voorgestelde analogische toepassing van het huwelijksvermogensrecht. Waar hij kritiek heeft is deze niet van principiële aard, maar betreft het (deels) oud zeer: bezwaren tegen sommige facetten van het reeds bestaande huwelijksvermogensrecht.

Het gaat dan om de bestuursregeling van art.1: 97, die, de orator verwijst er naar, het ook al in zijn dissertatie van 1987 moest verduren. Toen luisterde het kabinet niet naar hem (p. 15); hij hoopt dat het huidige kabinet het wel zal doen! Maar als dat niet gebeurt, dan moet art.3:170 maar worden toegepast; óók voor de ontbinding van de buitenhuwelijkse-samenlevingsgoederengemeenschap (leuk voor scrabble).

Dat lijkt mij buitengewoon onpraktisch.

Voor waar het betreft de analogische toepassing van titel 8, huwelijksvoorwaarden, voegt de schrijver zich bij de critici tegen de uitleg die de Hoge Raad heeft gegeven aan het feitelijk niet geëffectueerde Amsterdams verrekeningsbeding: de volgens mij (WPNR 6232) uitstekende arresten van 7 april 1995 NJ 1996, 499 WMK en 19 januari 1996 RvdW 37. Merkwaardig: reeds op 15 februari 1985, NJ 1985, 885 heeft de Hoge Raad een dergelijk fraai maar door sommigen kennelijk gewraakt arrest

gewezen. Kabinetten laten het afweten, maar Nuytinck volgens mij ook: zie mijn bijdrage in WPNR 5803/4.

Het is onjuist als men meent dat de Raad de verhouding tussen het wettelijk deelgenootschap en het Amsterdams verrekeningsbeding heeft vertroebeld (p. 17): de Hoge Raad is duidelijk: verrekening van overgespaarde inkomsten en hun beleggingen (de interne of obligatoire 'gemeenschap'); geen verrekening van privé-vermogenswinsten.

In de discussie over de vervaltermijnen wil Nuytinck zich niet mengen, maar hij wedt wel op het verkeerde paard (noot 68); de discussie was gelukkig niet "achterhaald": Hoge Raad 19 januari 1996, RvdW 37. Nuytinck uit de wens dat in de wet een regeling voor verrekenbedingen komt; dat is een reeds lang bestaand verlangen (zie mijn dissertatie van 1973, p. 190).

Het zou interessant zijn geweest als de orator in zijn beschouwingen zou hebben gewezen op de discussie in 1983 tijdens het congres Relatievrijheid en Recht (wederom noot 1 van de oratie). In de bundel p. 88 e.v. had hij een voorstel voor een registratie/samenlevingsvermogensstelsel gevonden, dat hem inspiratie zou hebben geboden voor een kritische toetsing van het wetsvoorstel.

Gr. van der Burght

Mr B.C.M. Waaijer: De notaris, een vertrouwenspersoon. Het ambtsgeheim en verschoningsrecht van de notaris. *Amsterdam, Deventer 1996. Ars Notariatus LXXI, 108 pag*

"Op 1 april 1991 werd de kopij afgesloten voor de zesde druk" van Melis, De Notariswet, bewerkt door A.H.M. Santen en B.C.M. Waaijer. Sedertdien is er op het gebied van ambtsgeheim en het verschoningsrecht van de notaris het nodige gebeurd", aldus de eerste regels uit het Voorwoord van Waaijer's boekje, waaraan schrijver toevoegt dat wie zich in de materie van het ambtsgeheim en het verschoningsrecht wil verdiepen niet meer kan volstaan met hoofdstuk 13 uit Melis. Er is dus veel gebeurd op dit terrein. Kon de Hoge Raad in 1913 nog beslissen dat een commissaris/groot aandeelhouder die op een aandeelhoudersvergadering het woord voerde en als commissaris werd ontslagen geen recht had op een afschrift van het opgemaakte proces verbaal omdat hij niet gerekend kon worden tot de onmiddellijk belanghebbende personen als bedoeld in art. 42 WNA, in 1994 besliste deze Raad dat een notaris een afschrift van een akte aan een derde mag afgeven als partijen een zakelijke transactie zijn aangegaan die naar haar aard tegen derden zal moeten worden kunnen ingeroepen en degene die om een afschrift verzoekt bij die afgifte bovendien een redelijk belang heeft. Een wereld van verschil tussen beide uitspraken, door Waaijer zowel binnen het kader van de geheimhouding als die van het daarmee nauw samenhangende maar wel te onderscheiden verschoningsrecht, behandeld. In de negen Hoofdstukken die het boekje telt, komen achtereenvolgens de geheimhouding van de inhoud

van de akte (I), en de uitzonderingen op de regel van art. 42 WNA (II) aan bod, wordt vervolgens het ambtsgeheim (III) besproken, waarna in de volgende hoofdstukken het verschoningsrecht (IV), de grenzen aan het verschoningsrecht (V) en het verschoningsrecht bij samenwerking en het afgeleide verschoningsrecht (VI) worden behandeld. Ook art. 8 EVRM betreft Waaijer, zij het kort, in zijn beschouwingen (VII), waarna hij het boekje afsluit met een even korte beschouwing over de wet Melding Ongebruikelijke transacties (VIII) en een vergelijking met het Duitse recht (IX).

Ieder die de ontwikkelingen in zijn ambt volgt (en dit zijn immers alle lezers van de Ponder) raad ik lezing van Waaijer's boek van harte aan. De materie wordt steeds ingewikkelder, steeds vaker zal de notaris voor dilemma's worden gesteld; de discussie van het afgelopen jaar over de meldingsplicht is hiervan een duidelijk voorbeeld. En, zo stel ik mij de vraag, is zwijgen niet vaak makkelijker dan praten?

P.H.M. Gerver

L.C.A. Verstappen: Rechtsopvolging onder algemene titel. *Amsterdam, Deventer, 1996. Ars Notariatus LXXII, 556 pag*

Op 29 februari 1996 promoveerde aan de K.U. Nijmegen, mr L.C.A. Verstappen, kandidaat-notaris en universitair docent te Nijmegen. Zijn dissertatie is een doorwrocht werk over de rechtsopvolging onder algemene titel. In de Nederlandse rechtsliteratuur was het onderwerp nog niet eerder in de vorm van een monografie verschenen.

Het onderzoek valt in twee delen uiteen. Het eerste deel behandelt de kenmerken van de rechtsopvolging onder algemene titel. Alhier definieert de schrijver het begrip: "opvolging onder algemene titel is de opvolging in of de verkrijging van een onbepaald aantal goederen, schulden en/of rechtsbetrekkingen, welke opvolging of verkrijging gebaseerd is op één titel, de rechtsgrond of rechtvaardiging voor de opvolging of de verkrijging, zonder dat voor de verkrijging van de afzonderlijke goederen, schulden en/of rechtsbetrekkingen levering, schuld- dan wel contractsovername is vereist" (p.77-8).

Verstappen schaaft aldus ook andere figuren onder het begrip dan dat wat de wet ons op het eerste gezicht doet geloven. De opsomming van art.3:80 staat de schrijver daarbij niet in de weg. Zo noemt hij als voorbeelden van de rechtsopvolging onder algemene titel naar positief recht: aanwas na afstand van het aandeel in de huwelijksgemeenschap, opvolging door de staat wanneer er geen erfgenamen zijn, en de verkrijging die plaatsvindt krachtens een ouderlijke boedelverdeling (art.4:1167). In het tweede deel komen drie wijzen van rechtsopvolging onder algemene titel aan de orde, namelijk die krachtens erfrecht, krachtens fusie en krachtens huwelijksvermogensrecht. Van elk van die figuren worden eerst de algemene kenmerken besproken, waarna in het volgende hoofdstuk een confrontatie met bijzondere figuren plaatsvindt. Zo wordt de rechtsopvolging krachtens erfrecht geconfronteerd met lidmaatschapsbetrekkingen, opdracht, lastgeving en volmacht, vergunningen, en voorwaardelijke erfstellingen. Voor de praktijk zal zeker de vijfentwintig pagina's tellende paragraaf over conflicterende rechtsbetrekkingen van waarde

zijn. Een paragraaf waarover tijdens de oppositie op de promotie uitdrukkelijk de loftrumpet werd gestoken door prof. mr A.V.M. Struycken. Verstappen bespreekt hier de jurisprudentie over de gevallen waarin een door de erflater aangegane overeenkomst of verplichting strijdig is met de rechtspositie van de erfgenamen. Men denke aan het geval dat de erflater zich tijdens leven obligatoir heeft verbonden met betrekking tot een onroerende zaak waartoe hij slechts tesamen met zijn erfgenamen gerechtigd was. Moeten de erfgenamen de verplichting gestand doen die de erflater hen krachtens erfopvolging onder algemene titel opdringt? Dat het hier niet om studerkeramergevallen gaat, blijkt uit arresten als Schellens-Schellens, Pension Vakantievreugd, van Bijnen en Erven Hoitsma. In het boek zal de lezer veelvuldig rechtsvergelijkende opmerkingen aantreffen. Daarbij is uitgebreid naar het Duitse recht gekeken. Maar ook opmerkingen over Angelsaksisch recht of Zuid-Afrikaans recht zijn te vinden. Rechtshistorie wordt niet gemedend. Zonder enige twijfel bevat het boek een schat aan informatie. Verstappen heeft het aangedurfd een dogmatisch nauwelijks ontgonnen gebied om te ploegen. Alleen al die durf verdient ruime waardering.

B.C.M. Waaijer

Mr H.Th.M. Burgers: Antilliaans en Nederlands Vennootschapsrecht.

Amsterdam, Deventer, 1996. Ars Notariatus LXXIII, 104 pag

Voor de jurist die zich op de hoogte wil stellen van zowel het Nederlandse als het Antilliaanse vennootschapsrecht en deze met elkaar wil vergelijken, is dit boek een must.

Uit dit boek zijn de volgende meest significante verschillen, bezien vanuit het Nederlandse systeem, te ontdekken (hierbij wordt de volgorde van het boek gevolgd):

- Antilliaanse vennootschapsrecht kent alleen de N.V. en niet de B.V.; de statuten van een Antilliaanse N.V. kunnen eventueel zodanig ingericht worden dat deze lijken op die van een Nederlandse B.V.. De structuurregeling is in het Antilliaanse recht onbekend, het Nederlandse structuurregime wordt in het boek uitgelegd;
- het Antilliaanse recht kent geen wettelijke regeling van het stemrecht van pandhouders en vruchtgebruikers, en de rechten van certificaathouders. Het stemrecht van vruchtgebruikers is geregeld in een uitspraak van de Hoge Raad;
- de Nederlandse Antillen kennen aandelen zonder stemrecht of met beperkt stemrecht; het exposé hierover (par. 3.14) is interessant;
- de Nederlandse Antillen kennen geen ondernemingsraad, evenmin de uitkoop- en geschillenregeling; op deze Nederlandse wettelijke regelingen wordt summier ingegaan;
- alle statutaire beperkingen van de vertegenwoordigingsbevoegdheid van de directeur van een Antilliaanse N.V. hebben externe werking;
- de Nederlandse wetgeving heeft een meer uitgebreide en gedetailleerde bescherming van het kapitaal van de vennootschap dan het Antilliaanse recht, waarin niet de Nederlandse kapitaalbeschermingsbepalingen zijn overgenomen maar, dat nog de Nederlandse regeling kent, welke voordien

gold; zo zijn de inkoopmogelijkheden van Antilliaanse aandelen veel ruimer dan die van Nederlandse aandelen;

- het opmaken en publiceren van jaarstukken is in het Antilliaanse recht veel summierder geregeld dan in het Nederlandse recht;
- een Antilliaanse off-shore N.V. kan haar statutaire zetel verplaatsen naar een ander land en de status aannemen van een volgens de wetten van dat andere land opgerichte rechtspersoon, mits de statuten een zetelverplaatsingsbepaling bevatten en ook de wetgeving van dat andere land een dergelijke zetelverplaatsing toestaat;
- behandeld wordt de Wet Vrijwillige Zetelverplaatsing van Rechtspersonen ingevolge welke een Nederlandse N.V. of B.V. in geval van oorlog haar zetel kan verplaatsen naar de Nederlandse Antillen of Aruba;
- interessant is ook te lezen over de Nederlandse Off-shore praktijk waaraan hoofdstuk 9 is gewijd.

Verder worden in aparte hoofdstukken nog behandeld de melding van de zeggenschap in op de beurs genoteerde vennootschappen en de in Aruba vrijgestelde vennootschap. Het boek geeft geen diepgravende theoretische beschouwingen over de geldende regelingen wat ook de opzet niet is. Het geeft wel een beknopte weergave en vergelijking van het ondernemingsrecht in beide landen van het Koninkrijk in een prettig leesbare stijl.

W.Bosse

Uitgave van Union- rapporten

Al tien jaar geeft de Stichting, met steun van de Koninklijke Notariële Broederschap, de rapporten uit van de twee Europese Commissies van de Union Internationale du Notariat Latin. De nog voorradige rapporten zijn bestelbaar via bijgesloten bestellijst.

AANKONDIGING:

Robert Panhard: Traitement des trusts dans les pays de droit civil, avec description des procédés de substitution éventuels, Amsterdam 1996. 55 pag

Zoals bekend, is de Angelsaksische trustverhouding altijd een moeilijk te begrijpen rechtsfiguur voor de rechtssystemen welke zijn gebaseerd op civil law. Vier lidstaten van de Europese Unie (Frankrijk, Italië, Luxemburg en Nederland) ontwikkelden plannen om de Hague Convention on the Law Applicable to Trusts and on their Recognition van 1 juli 1985 te ondertekenen en te ratificeren. Daardoor werd het onderwerp van de erkenning der Angelsaksische trust opeens actueel. De Commission des Affaires de l'Union Européenne (CAUE)

van de International Union of Latin Notaries (UINL) besloot daarom een werkgroep onder leiding van de Parijse notaris Robert Panhard in te stellen. Deze werkgroep kreeg tot taak in de vorm van een rapportage een korte inventarisatie te maken van de erkenning van de Angelsaksische trust in de diverse civil law rechtsstelsels. Tevens moesten zij daarbij aangeven welke substituten in de diverse landen eventueel waren ontwikkeld om constructies te bereiken die in de common law countries door de rechtsfiguur van de trust worden bewerkstelligd. Om met dit laatste onderwerp te beginnen: Verschillende landen hebben inderdaad instituten ontwikkeld die een functie van de Angelsaksische trustverhouding in hoge mate benaderen. Zo bijvoorbeeld de Duitse 'Treuhand', de familie-stichting (Oostenrijk en Nederland), het Nederlandse administratiekantoor (een stichting die aandelen van een naamloze of besloten vennootschap op naam heeft en voor certificaathouders alle aan de aandelen verbonden rechten uitoefent), verschillende Italiaanse en Luxemburgse vormen van fiducia en diverse regionale vormen voor het erfrecht in Spanje. Ook valt op dat verschillende continentale rechtsstelsels de trustverhouding direct of indirect reeds enige tijd erkennen, mits deze niet al te kunstmatig tot stand is gekomen. Zo heeft bijvoorbeeld de Nederlandse Hoge Raad in 1984 de gescheiden bankrekening voor cliënten op naam van een (failliet gegane) notaris erkend. In 1990 werd de mogelijkheid van de vestiging van een familie-trust in Florida wat betreft daar gelegen vermogensbestanddelen van een ingezetene van de Nederlandse Antillen in beginsel mogelijk geacht. Fiscaal wordt de trust of de daarop gelijkende rechtsfiguur in de meeste landen behandeld volgens een voorafgemaakte afspraak met de fiscus (ruling). Bij het gereedkomen van het rapport was de situatie voor het Haagse trustverdrag de volgende:

- Italië had het verdrag ondertekend en geratificeerd;
- Nederland had het verdrag ondertekend en zou dit spoedig ratificeren (hetgeen inmiddels is gebeurd);
- Frankrijk had het verdrag ondertekend maar de ratificatie uitgesteld;
- Luxemburg had het verdrag wel ondertekend, maar ratificeert dit voorlopig niet;
- de overige landen hebben noch ondertekend noch geratificeerd.

Het zal voorlopig vooral van de toepassing van het Trustverdrag bij de erkenning van de diverse facetten van de Angelsaksische trustverhouding in de eerstgenoemde landen afhangen in welke mate de Angelsaksische trust zal worden erkend. Uiteraard kan het rapport deze vragen niet beantwoorden, hoogstens konden deze door de rapporteur worden gesteld.

Achter in het rapport is een bibliografie opgenomen, ingedeeld per land, waarin nuttige informatie wordt gegeven voor degene die zich nader in dit interessante onderwerp wil verdiepen.

L. Weyts

Varia

DONATIEVERZOEK:

Ingesloten treft u een acceptgirokaart aan om uw donatie voor het jaar 1997 mee te voldoen, indien u tenminste niet een donatie voor het leven heeft betaald.

De minimum-donaties voor komend jaar bedragen:

notarissen	fl. 130,-
advocaten	fl. 130,-
bedrijven	fl. 130,-
kandidaat-notarissen	fl. 50,-
oud-notarissen	fl. 25,-
studenten	fl. 10,-
andere belangstellenden	fl. 50,-

Defungerende notarissen kunnen door storting van een éénmalige donatie van fl. 300,- doneateur voor het leven worden.

EXTRA VOORDEEL VOOR DONATEURS:

Op grond van onze samenwerking met het PAO van de Universiteit van Amsterdam en van de Vrije Universiteit kunnen onze donateurs een korting krijgen van 10% bij inschrijving op de Cursussen van het PAO van beide hoofdstedelijke Universiteiten.

OPENINGSTIJDEN STICHTING:

Bureau, studiezaal en bibliotheek van de Stichting zijn doorgaans geopend van dinsdag tot en met vrijdag van 9 tot 5 uur.

Het kan voorkomen dat de studiezaal in verband met lezingen of vergaderingen niet toegankelijk is. Het is daarom raadzaam voorafgaand aan uw bezoek telefonisch na te vragen of de studiezaal beschikbaar is.

SCHENKINGEN:

Ook het afgelopen jaar heeft de Stichting een aantal schenkingen ontvangen. Zo gaf een doneateur, die anoniem wil blijven, twee ingekleurde gravures uit 1757 van Pieter Tanjé naar schilderijen van Cornelis Troost.

Een ervan, genaamd de Listige Vrijster, of de Verschalkte Voogd, is hiernaast afgebeeld.

Je ziet hierop hoe, voor

de deur van de notaris Slik-op, een jong meisje zich laat versieren, achter de rug van haar voogd om.

Het bestuur is deze doneateur en alle andere gevers van boeken, curiosa en prenten zeer dankbaar.

DE ZONNEWIJZER:

Door zijn betrouwbaarheid en nauwkeurige weergave van de werkelijkheid heeft de zonnwijzer al geruime tijd een symbolische betekenis voor het notariaat.

In 1676 hanteerde de Parijse Chambre des Notaires de zonnwijzer voor het eerst als notariel symbool. Afgebeeld op haar allereerste jeton, een zilveren penning die uitgereikt werd als presentie-bewijs bij vergaderingen.

Boven de ingang van het gebouw van de Chambre des Notaires in Parijs hangt ook nu nog een embleem met een zonnwijzer en daarnaast de tekst "Lex est quodcumque notamus".

Bovendien bestaat er in Frankrijk een notariel-historisch tijdschrift onder de naam "Le Gnomon", Frans voor zonnwijzer. In ons land heeft de Stichting de zonnwijzer als notariel symbool geïntroduceerd. Haar vignet is een gestileerde voorstelling van een zonnwijzer die zich bevindt in het park van Bagneux, een dorpje 8 km ten zuiden van Parijs. Dezelfde zonnwijzer die model stond voor de jeton in 1676.

Twee jaar geleden heeft de Stichting de Utrechtse kunstenaar Willem Noyons verzocht het oude symbool opnieuw vorm te geven. Het resultaat is een modern bureau-object. Een duimhoge zonnwijzer van geanodiseerd aluminium.

Hij functioneert zolang hij in de zon staat.

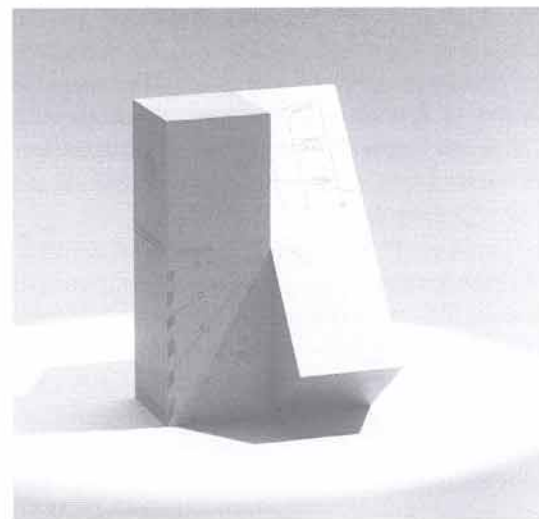

Foto R. de Heer, Utrecht ▲

U kunt deze zonnwijzer bestellen door fl. 300,- (inclusief verzendkosten) over te maken op postgiro 554704 ten name van de Stichting tot Bevordering der Notariële Wetenschap te Amsterdam, onder vermelding van "Zonnwijzer".

LAAT ZE MAAR LACHEN:

Vijf cartoonisten van naam - Bert Cornelius, Peter van Hugten, Kamagurka, Frits Müller en Jaap Vegter - laten uw relaties lachen. Met vijf prentbriefkaarten die door de Notariële Stichting zijn samengebracht in een speciale envelop. Een mapje waarmee u kunt opvallen. Door het gewoon weg te geven. Voor de aardigheid, na het passeren van een akte. Of als aandenken, relatiegeschenk, kerst- of nieuwjaarswens. Of u verstuurt de kaarten afzonderlijk, ter herinnering aan of bevestiging van een afspraak.

Eenvoudig bestellen.

Het mapje met vijf prentbriefkaarten kost fl. 10,- (inclusief verzendkosten).

U kunt het door u gewenste aantal bestellen door een veelvoud van fl. 10,- over te maken op postgiro 554704 ten name van de Stichting tot Bevordering der Notariële Wetenschap, Amsterdam onder vermelding van "Cartoons".

Voor grote hoeveelheden, ook van één of meer kaarten of andere specifieke wensen, zoals eigen naamindruk, belt u de Stichting.

ITALIAANSE PUBLICATIE OVER HET NOTARIAAT IN DE BENELUX:

Op 19 september jl. zijn te Brussel in het Huis der Notarissen tijdens een feestelijke bijeenkomst de eerste exemplaren van een nieuw boek over de geschiedenis van het notariaat in de Benelux overhandigd aan de Voorzitters van de Koninklijke Federatie van Belgische Notarissen en van de (Nederlandse) Koninklijke Notariële Broederschap. Het gaat hier over het onder redactie van Prof. M. Amelotti uitgegeven werk: "Il notariato tra Belgico e Paesi Bassi dalle origine ai nostri giorni."

De tekst is van de hand van vier auteurs: prof. P.L. Nève, prof. A.Fl. Gehlen, prof. F. Stevens en notaris dr. B. Duinkerken. Drie hunner waren bij de aanbieding aanwezig. Het boek, uitgegeven bij A. Giuffrè te Milaan,

vormt deel 3 van de reeks "Per una storia del notariato nella civiltà europea", welke verschijnt onder auspiciën van de Consiglio Nazionale del Notariato te Rome.

De Stichting heeft financieel bijgedragen aan de tot standkoming van dit deel. De conservator heeft een groot deel van het illustratie-materiaal geselecteerd.

De laatste illustratie, nr. 18, is dan ook het bekende schilderij van Betsy Repelius, "De voorlezing van een testament", dat één der pronkstukken van de verzameling van de Stichting uitmaakt. Deel 1 van de genoemde reeks verscheen in 1991 en was gewijd aan het notariaat in Engeland. In deel 2 (1994) verschenen de acta van een in 1992 gehouden congres over het notariaat in Sevilla en Genua in de tijd van Columbus. Op stapel staan o.a. delen over de geschiedenis van het notariaat in Frankrijk en in Duitsland.

BUNDEL "NOTARISWET; RECHTSZEKERHEID IN EEN VRIJE MARKT":

Op 31 oktober jl. heeft de voorzitter van de Stichting, Prof. Mr P.H.M. Gerver, een bundel opstellen gepresenteerd tijdens een persconferentie in 's-Gravenhage. Gezaghebbende schrijvers becommentariëren daarin het ontwerp van de Wet op het Notarisambt vanuit verschillende invalshoeken. De Stichting gaf de publicatie uit als bijdrage tot de parlementaire discussie over de totstandkoming van een nieuwe Notariswet. Niet alleen de leden van de KNB, maar ook alle leden van de Tweede Kamer hebben het boek inmiddels ontvangen. Andere belangstellenden kunnen contact opnemen met de conservator.

VERZOEK:

Ruimt u uw bibliotheek op? Heeft u plaatsgebrek? Staan er stapels boeken naast uw bureau? Denk dan aan de Stichting! Misschien zit tussen de boeken die u in de weg staan wel dat ene exemplaar of die losse jaargang waar wij al jaren naar zoeken. Wij houden ons aanbevolen en wachten graag uw telefoontje af.

Ondermeer zijn we op zoek naar de volgende ontbrekende jaargangen van Nederlandse tijdschriften: **Nederlandse Jurisprudentie, 1915**
WPNR, 1890

De Notarisklerk, 1922 t/m 1929 (nrs 1 t/m 127).

U zou ons er een groot plezier mee doen.